

DE VERGADERING

Jan Morré, meestal « viller Jan » genoemd, was een kloeke, ruwe kerel, met een ongunstig uiterlijk.

Vrolijk begroette hij Cartouche.

— Terug van de reis, kapitein? vroeg hij, tegelijkertijd nieuwsgierig naar de vreemdeling kijkend.

— Ja, zoals ge ziet. En hier stel ik u de grote roverkapitein uit West-Vlaanderen voor, hernam Mathijs Verbinnen.

— Bakelandt?

— Ja. Hij doet ons de eer aan, ons te bezoeken.

— En hij zal ons helpen? hernam Morré.

— Gelukkig stemt hij toe. En nu, viller Jan, willen we drinken.

Sus Morré, de zoon van viller Jan, had zijn frak uitgetrokken, om beter zijn arm te kunnen onderzoeken. Hij bekeek de wonde bij de weifelende vlam der lamp.

— 't Is niet erg, zei hij.

— Oppassen, jongen, met kogelwonden! waarschuwde Bakelandt. Die

BAKELANDT

**ZITA en de
SULTAN**

werken soms na!

—'t Is waar, stemde ook Cartouche toe. Clothilde, kijk gij eens! gebood hij aan zijn vrouw, die met weerzin bij de deur was blijven staan en er zeer mistroostig scheen.

Clothilde gehoorzaamde.

Bakelandt staarde haar onbeschaamd aan.

— Een schoon duivinneke, fluisterde hij lachend tegen Cartouche.

— Ja, nietwaar, kapitein? Ik heb geen slechte smaak.

— Vanwaar is zij? Ze is geen werkmansdochter!

— Haar vader draagt een bekende naam en woont in een der deftigste straten van Antwerpen.

— En hoe komt zij hier?

— Uit vrije wil!

— Maar dan wist ze in elk geval niet dat gij een rover waart.

— Neen! Ze hield mij voor een edelman. Ik kan mij goed vermommen, dat weet ge, en ik bezocht als graaf de grote feesten der stad. Op een bal werd ik op haar verliefd... en zij op mij. Ik kon mij natuurlijk bij haar vader niet aanmelden als Mathijs Verbinnen, deserteur uit 't Oostenrijks leger.

Daarom zocht ik een ander middel. Ik ontmoette haar in 't geheim, en bracht haar het hoofd op hol. 'k Vertelde allerlei fabelen over een kasteel in Frankrijk waarheen ik haar leiden wilde.

— En ge bracht haar naar de heide?

— Ja. Eerst wilde ze niet vluchten, en ze smeekte me met haar vader te spreken en haar ten huwelijk te vragen. Uw vader en de mijne waren vijanden, zei ik, en daarom zal ik nooit uw hand verwerven. Eindelijk veinsde ik naar Frankrijk te moeten vertrekken en toen was ze wanhopig. Ik overwon... Ze liet zich schaken...

— Ge kwaamt toch niet recht naar de heide?

— Neen, dat zou te wreed geweest zijn voor haar.

Door aftruggelarijen was mijn beurs toen nog al goed gevuld. Wij reisden door Duitsland en na enige maanden vertelde ik haar de waarheid.

— En toen?

— Tranen genoeg, dat begrijpt ge. Maar ze was verstandig. Wat kon ze doen? Naar huis terugkeren? Ze schreef naar haar vader en kreeg een brief vol verwen-singen terug. Ze bleef dus bij mij en nu is ze nog hier.

— En bemint gij haar nog? vroeg Bakelandt, die aan zijn eigen vrouw dacht.

— Niet meer als vroeger, maar toch genoeg om haar bij mij te dulden.

Intussen had Jan Morré de glazen met wijn gevuld.

Cartouche stond recht. Er waren nu een tiental rovers in de kroeg.

— Mannen, sprak hun kapitein, wij drinken op de gezondheid van de grote kapitein uit West-Vlaanderen, de onverschrokken Bakelandt!

Bakelandt's gelaat glansde van hoogmoed.

— Clothilde, drink ook op de gezondheid van Bakelandt! gebood Cartouche. Zij proefde even van de drank.

— En geef hem nu een kus... de kus van 't verbond.

De rovers klaptten als dol in de handen.

Clothilde deinsde achteruit... en 't scheen of ze een blik van haat op Car-

touche wierp.

— Clothilde, ge zijt niet vriendelijk, hernam haar tiran. Clothilde, ik wil het ! Zij naderde de grote Vlaamse rover.

Maar neen, hem kussen, dat kon ze niet ! Grote tranen drongen in haar ogen.

— Clothilde, ik wil het ! herhaalde Verbinnen.

— Neen, ik doe het niet, ik doe het niet ! riep ze driftig Dood mij, verleider, tiran, verlos me van dit ellendig leven... ik walg er reeds lang van.

En de ongelukkige sloeg de handen voor de ogen en brak in snikken los.

Cartouche sprong driftig op.

— Wat betekent dat ? Ah, gij wordt oproerig ! Welnu, keer naar Antwerpen terug, bij uw vader.

Zijn toon klonk honend.

— Naar huis ! herhaalde Clothilde. O ! Henri, dat had ik nooit van u gedacht.

Ze noemde hem bij de naam, waaronder hij zich voor 't eerst aan haar bekend had gemaakt.

En ze keek hem verwijtend aan.

Cartouche verbleekte.

Dacht hij aan die vroegere dagen, aan 't verblijf in Duitsland ? Uit liefde voor hem had zij haar ouders, haar weelderig huis verlaten !

En Mathijs Verbinnen werd getroffen door die oude herinneringen.

— Jan Morré, waar is uw dochter ? vroeg hij aan de waard.

— In 't achterhuis, kapitein.

—Roep haar !

Een meisje kwam in de herberg. Lelijk was ze niet, maar als verdierlijkt.

— Louise, zei de kapitein tot haar, leid mijn vrouw naar huis.

— Goed, kapitein.

Cartouche nam de ongelukkige bij de hand en voerde ze naar buiten.

— Clothilde, ik ben slecht geweest, slecht geweest, mompelde hij. Maar ik zal anders handelen.

— O, breng mij niet bij al deze mannen terug ! smeekte ze. Bij u alleen wil ik blijven.

—Het zij zo ! Ik zal u een beter verblijf verschaffen.

— En mij nooit meer hard behandelen ?

— Nooit !

— Zij kuste hem.

— Ik kan mijn weg alleen wel vinden.

— Neen, neen, Louise zal meegaan. Hier is ze ! Goede nacht.

En de ruwe kerel kuste de ongelukkige op het nog betraand gelaat.

Dan keerde hij in de herberg terug, waar allen hem verwonderd aanstaarden.

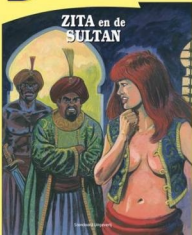
— Mannen, wij moeten deernis met haar hebben, ei Cartouche, en nooit vergeten dat ze in een ander midden opgevoed werd dan wij. En nu iets anders, we zijn hier gekomen, om werk te bespreken. Waarmee zullen we beginnen ?

— Ik stel voor met de plundering van een hoeve te beginnen, antwoordde Bakelandt. Aldus zal ik een denkbeeld hebben van de rijkdom uwer boeren, en ook van hun houding tegenover de rovers. Mijn twee mannen zullen hier weldra zijn. Zij zullen ons bijstaan en dan moet ik naar Vlaanderen terugkeren.

— Maar gij komt weer, nietwaar ? onderbrak Cartouche.

BAKELANDT

ZITA en de
SULTAN

— Ja, zodra de nodige maatregelen getroffen zijn voor de plundering der stadskas van Antwerpen. Daarvoor moeten we met veel volk zijn. Door de aanslag op een hoeve, zal ik ook uw mannen kunnen beoordelen.

— Kapitein, mag ik iets voorstellen? vroeg een lange, sterke bandiet met een woest gelaat, dat talrijke littekens droeg.

— Laat horen!

— Willen wij morgenavond de Beerselschrans aanvallen? Boer Van der Auwera is rijk.

— Ja, ja, de Beerselschrans! riepen allen.

— Stilte! gebod Cartouche. Is die zaak goed voorbereid? Wie zijn er daar als verspieters geweest?

— Ik, kapitein! antwoordde Sus Morré.

— En?

— Wel, we kunnen er gemakkelijk binnendringen, want de wal is bevroren.

— Hoeveel volk is er?

— De boer en zijn vrouw, drie dochters en dan Siska, de meid...

— Ik bedoel mannen.

— Twee knechten, kapitein, waarvan er een, Dries, de grootste lafaard is, die er uren in 't ronde leeft.

— Ha, dat is goed. Maar er is een goede waakhond nietwaar Sus?

— Die zal ik morgen wel vergeven, riep een der rovers. Ze kennen mij op hoeve niet, en ik kan als leurder binnengaan.

— Ha, dat is Terwedos, die daar spreekt. Goed jongen, gij neemt dat dier voor uw rekening. Morgenavond zullen wij de Beerselschrans plunderen. We zullen bijeenkomen aan de voet van de Beerselberg bij de brede beuk, om 11 uur. Sus Morré, gij zult, zodra 't donker wordt, op de loer liggen nabij de hoeve om op te letten of er geen vreemden naar de woning van de boer gaan en daar blijven.

— Goed kapitein.

— En nog iets, jongens! Pieter Deswert is geen lafaard, dat weten we. En ik verwacht hem hier op de heide terug. Hij zal niet op zijn gemak komen aanwandelen, maar over de grond kruipen als een slang. En daarom, jongens, ziet uit uw ogen en weest nooit te lui om eens uw knuppel in een struik of bosje te slaan. Die kerel wil al onze geheimen kennen, om ons op de een of andere dag met een Franse bende te overvallen. En Doremans zal hem helpen.

— De bange commissaris! spotte de herbergier.

— Ge hebt gelijk, Jan, bang is hij, maar vergeet niet dat Doremans smoorlijk verliefd is op de dochter van de koster.

— De schone Bella, de bloem van 't dorp! riep er een.

— Zwijg! De koster is niet tegen 't huwelijk van zijn dochter met de commissaris, maar heeft een voorwaarde gesteld. Eerts moet ik gevangen zijn.

— Dan zal de commissaris nog lang naar zijn liefje mogen vrijen, gekte Jan Bal.

— Ik hoop het ook. De commissaris alleen... och, dat is van geen betekenis, maar met Pieter Deswert vormt hij een macht, die wij niet onderschatten mogen. De veldwachter is sluwder dan een vos en Doremans heeft nog al invloed te Mechelen, vanwaar hij Franse soldaten zal weten te krijgen. Dus we moeten

Deswert uit de weg ruimen en daarom herhaal ik nog eens: Jongens, ziet om u heen.

De deur werd geopend en vier mannen traden binnen.

— Daneel en Simpelaere! riep Bakelandt.

— Kapitein! groetten de West-Vlamingen

— 't Is hier beter dan buiten, voegde Daneel erbij.

— Mannen, nog twee vrienden, zei Cartouche. Welkom in ons midden! Zet u bij 't vuur en ledigt een glas, ge zult het wel koud hebben.

Er werd weer gedronken en geklonken. Maar men bleef niet lang bijeen, want morgen was er veel werk.

DE BEERSELSCHRANS

Boer Van der Auwera bewoonde de grote, schone hoeve, die de Beerselschrans genoemd werd en een kwartiertje voorbij Beersel stond, op een eilandje, door diepe grachten omgeven.

De landman was rijk, doch nooit snoefde hij op zijn fortuin, dat hij niet alleen door spaarzaamheid en vlijt, maar ook door een erfenis verkregen had. Van der Auwera was daarvoor te nederig. In 't dorp genoot hij ieders achting, evenals zijn brave vrouw, want de echtelieden wisten waar er nood te lenigen was en deelden van hun overvloed mee aan behoeftigen en kranken.

Daags na de roververgadering zat Van der Auwera na 't noenmaal bij de vlammeende haard.

— Waar denkt ge toch over? vroeg de boerin.

— Och! niets vrouw, sprak de baaas ontwijkend.

— Ja, er is wel iets, verberg het niet, Bert!

— Vrouw, wij staan bekend als rijk... en dat is een kwade roep in deze tijd.

De rovers worden met de dag stouter. Hebt ge gehoord hoe ze gisterenavond een hunner gezellen uit de handen der politie gehaald hebben te Heist?

— En ge vreest een bezoek der rovers?

— Ja... ik beken het. Waarom zouden ze onze hoeve sparen als ze de andere bestoken?

— Onze hofstede is sterk...

— De grachten zijn bevroren, vrouw. Bovendien, die rovers dringen overal binnen en laten zich door geen water afschrikken. Men vertelt dat de binders geholpen worden door ander gespuis. Er zijn vreemdelingen op de Pijpelheide. Weet ge wat, vrouw? We mogen niet zeggen: de binders zullen bij ons niet komen, we moeten integendeel 't gevaar onder ogen durven zien en onze maatregelen nemen. We hebben nog al geld in de koffer op onze slaapkamer; we zullen het heden nog in de kelder verbergen; vindt ge dat niet verstandig?

— Alles?

— Ja, nietwaar?

— Houd een deel boven, Bert.

— We hebben toch geen grote uitgaven te doen in de eerste tijd.

— Daarvoor niet « Stel eens voor, dat de rovers kwamen. Verdediging zou niet helpen, nietwaar?

— Weinig of niet.

THE FIRST EDITION OF THE
HABELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955